

Verkrijgen, zoo vaak te laten klaar maken als hij wil, en voor wien hij wil. De apotheker zal een „receptum” getrouwelijk opvolgen, al verplicht de wet hem daartoe niet; de arts kan den patiënt zijn wensch te kennen geven, dat het recept slechts een bepaald aantal keeren opnieuw zal worden gereed gemaakt, maar niemand kan den patiënt noodzaken, zich daaraan te houden.

HET BEROEPSGEHEIM IN DE OOSTENRIJKSCHE WETGEVING. —

De bestaande wet bedreigt schending van het beroepsgeheim door artsen of verloskundigen met schorsing uit het beroep voor drie maanden bij eerste overtreding, voor een jaar bij de volgende en voor altijd bij een derde overtreding. Het Hooge Gerechtshof heeft intusschen kortelings in een echt-schendingsproces beslist, dat de arts voor den rechter moet mededeelen wat hij weet. De Aerztekammern hebben eenstemmig tegen deze beslissing verzet aangeteekend, en haar leden vermaand, ook bij bedreiging met straf vast te houden aan het beroepsgeheim. Een nieuw wetsontwerp legt geheimhouding in het beroep niet alleen aan artsen, apothekers en advocaten op, maar ook aan hun ondergeschikten en aan studenten in de geneeskunde. Scheiding van het geheim wordt gestraft met ten hoogste twee jaren gevangenisstraf of f 1000.— boete, doch alleen op aanklacht van den benadeelde (*Lancet*).

Het is jammer, dat zoo dikwijls door leeken kan worden gewezen op lichtzinnigheid van geneeskundigen op dit punt, waardoor de ernst onzer bezwaren door autoriteiten wel eens wordt betwijfeld. Zoo komt *Les Nouvelles* terecht op tegen de mededeelingen van een ander blad over de ziekteverschijnselen van een Franschen minister, die in een gesticht voor zielszieken is opgenomen. Zij acht die mededeelingen overbodig en schadelijk voor het publiek, maar wijst vooral op de tekortkoming van den psychiater, die dit alles moet hebben verteld (*Progrès Médical*).

MONDHEELKUNDIG ONDERWIJS VOOR ARTSEN. — Te Parijs wordt een Fransche school voor stomatologie geopend, waar geneeskundigen en studenten onderricht zullen ontvangen in kliniek, techniek, prothese en orthodontie (*Le Caducée*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

DE NEDERLANDSCHE CENTRALE VEREENIGING TOT BESTRIJDING DER TUBERCULOSE.

Geachte redactie,

Vergun mij een kort, laatste woord. De repliek van den heer VAN GORKOM komt eigenlijk hierop neer: ondergeteekende staat buiten de praktische beweging der tuberculose-bestrijding; hij is niet onbevangen in zijn waarnemingen, enz. Aan dit soort van polemiek voeren zijn wij langzamerhand

gewend en als de heer VAN GORKOM verder van „persoonlijk” debat wenscht af te zien, kunnen wij er, als het op deze wijze gevoerd wordt, slechts bij winnen. Op al de gemaakte opmerkingen krijgen wij niet anders te hooren: ik ga er niet op in of „ernstige belangstellenden” kunnen bij mij informereen, enz. Meer ter zake zou het geweest zijn die inlichtingen te publiceeren; een reisje naar 's-Gravenhage — kom, kom? Wij laten ons echter door al die becijferingen en afdwalingen niet van de wijs brengen en zullen voortgaan onze waarschuwendende stem te verheffen (en uit tal van adhaesiebetuichingen blijkt, dat deze stem gehoord wordt) tegen de wijze, waarop de strijd tegen de tuberculose door de centrale vereeniging gevoerd wordt. Deze zijn: het vooropstellen van het besmettingsgevaar, de verwaarloozing van de sociaal-hygiënische zijde van het vraagstuk, het geldverspillen door de uitgave van een duur tijdschrift, dat onpraktisch en eenzijdig samengesteld en bovendien onverteerbaar voor de groote massa is, waarbij tenslotte de deur is dicht gedaan door de aanneming der laatste statuten-wijziging, die het heel moeilijk maakt in de vereeniging zelve op te komen voor een andere bestrijdingswijze der tuberculose.

Dit zijn de hoofdzaken waarom het gaat; de rest is slechts franje, welke het juiste inzicht tracht te belemmeren.

Amsterdam, 8 October 1910.

L. HEIJERMANS.

Beide partijen hebben thans van het woord afgezien, zoodat hiermee deze bespreking is gesloten.

Redactie.

SLECHTE MANIEREN.

Geachte Redactie!

Mag ik mij misschien een paar opmerkingen veroorloven naar aanleiding van het stukje „slechte manieren” voorkomende in dit *Tijdschrift* van 8 Oct., bldz. 1198?

Vooreerst dit: als er door andere collega's geen publiciteit gegeven ware in onze groote dagbladen aan al wat op „606” betrekking heeft, zou ik er in het geheel niet aan gedacht hebben, hetzelfde te doen. Gij houdt mij toch ten goede, dat een interview door een dagbladcorrespondent, die zorgt dat het gesprokene in zijn blad verschijnt, en een ingezonden stuk van den geneesheer zelf afkomstig, „au fond” hetzelfde is, ten minste zeker tot hetzelfde leidt: opneming in een dagblad. Keurt men het eene af, dan moet men m. i. ook het andere veroordeelen.

Dat ik u mijn stukje zond over „606” als antwoord en aanvulling op een vorig artikeltje, is zeer begrijpelijk; gij vindt alleen, dat het niet te pas komt, dat dit reeds in een onzer groote bladen heeft gestaan. Ik gevoel nu ook zeer goed, het beter zou geweest zijn, wanneer ik alleen aan u het stukje gezonden had; een dagblad heeft de keus hieruit iets over te nemen.

Zooals ik destijds reeds opmerkte, ben ik in het algemeen tegen het schrijven in dagbladen; wanneer men mij hierin niet ware voorgegaan, en ik kan wel zeggen, geprikkeld had zulks te doen, dan ware het ook niet gebeurd, dat ik het bewuste artikel had ingezonden.